

PILIZOTA SZANDRA

Shams – Almaarcú asszonyok háza

(részlet)

A regény szereplői a fantázia szülöttei. Bármely hasonlóság valamelyik történelmi személlyel vagy törzsfővel a véletlen műve.

– első –

A szeszély pompázatos ruhákat csereberélt az elefántcsontból faragott karcsú termeten. Az arany ragyogásából rőt vér serkent, mely a Jemen legelőihez hasonlatos zöld mezőt az éj színére festette. Emitt aztán ezüst hold indult növekedésnek és jázmin szirmait bontotta ama illatos fürgeteggel, melyet Szábur városában kevertek.

Vastag fekete hajtincs hajolt Nilufar piruló orcája elé. A rabnő hiúságától izzott a tükör. Tekintetében fekete szurma-róka lakozott. Az süttött belőle, hogy Allah nem a szolgálók nyomorúságos létét írta meg a számára. Ezt illetően bőséges bizonyítással volt ellátva. Csuklóin nehéz ölelésként fonódtak össze az arany karperecek. Bokáján gyöngyös kősöntyűk kellették magukat Irak kemény földjének.

Nilufar a vállát rázta a képzeletében sivalkodó muzsikára. Addig dobogott a lábával, míg izzadás cseppjei nem eredtek a hátán.

Kacaja a selyemszőnyegek alá búvott. Ekkor a sátor kitért az öblös száját. Elébe köpte Táríkot, Khalil fiát, ki a sivatagi rablók egyik rettegett csapatát parancsnokolta.

A fiatal férfi szikár pofacsontján a boldogság mekegett. Nuvász, az ékes beszédű költő – Hárún Ar-Rasíd kalifa barátja – gabalyodhatott a köntösébe, mert amint belépett, ily méz csepegett ajkáról:

– Az én Laylámnak az Ó Medzsnúnjától! – húzta elő ruhaujjából a rubintos nyakéket, miközben az ismert és kedvelt szerelmi történet szereplőit vette a nyelvére.

Nilufar egy játszadozó kismacska pillantását dobta a férfi felé. Kacéran illegette-szítáltatta farát, míg a férfi kard markolatához szokott ujjai ügyetlenül botladoztak az ékszer kapcsán.

– Régi asszonyomat éppen most emészti el a sivatag homokja – sziszegte.
– Az eskümet nem szegtem meg, Nilufar! Te leszel az én királynőm!

A kákabélú boszorka pusztulásának híre remegést tett a rabnő minden porcikájába. A szabadság leheletét érezte hajzata függönyében:

„Allah meghallgatta az imáimat!”

PILIZOTA SZANDRA 1976-ban született Dunaújvárosban, jelenleg is ott él, kertészként dolgozik, gyerekkora óta ír.

– Holnap kiváltalak a leánykereskedő Alitól! Aztán nagy menyegzőt ünneplünk!

– Inkább húzass százat a talpára! Megérdemli a gazember! Ezt kérem jegyajándokul! – a rableány imigyen kívánt törleszteni a sok szenvedésért.

– Lehet az százötven botütés is!

Nilufar szédülten röpült Tárík karjaiba, s a perzselő Nefúd dűnéit csókolta annak szájára:

– Már ma is csak neked fogok táncolni, Kedvesem! Ali sírján!

– második –

Az éjszaka tapslevest kortyolt, melyet Tárík rablókompániájának tenyere főzött. Füttyök és kurjantások fűszerezték eme étket, s kőgörgöttegek tetején kushadó száraz jerikói rózsák.

A vezért megzavarta az édes, erjesztett datolyaital. Kacagnia kellett, s bebillegett a táncoló rabnők közé. Míves kardját a teliholdnak mutogatta nagy kérkedéssel.

Nilufar, Zubeida, Fatime, Jázmin és Núr szemérmetlenül rázták keblüket, sötét tincseik Tárík vállára tekeredtek, mint a mérges kígyók.

A dobszó és a tábortűz egymást hizlalták, míg Tárík a feje fölött pörgette a fegyverét, igazgyöngyös markolatánál fogva.

A többi rabló tágas kört nyitott a vezér és a „paradicsomi hurik” körül. Torkuk szakadtából hujjogtak lábukkal dobogva, hogy belefájdult a föld, melyből aztán villámló nyihogás kélt. Csatakiáltás és fegyverek zörgős dala.

Mire a haramiák felocsúdtak a tivornyából, a lovasok immár óriási árnyként zúdultak le a meredélyről. Tárík rárivallt a sikoltozó leányokra:

– Meneküljetek! – s próbálta a lovakhoz ráncigálni a rémülettől fél- vagy inkább negyedeszű fehérszemélyeket, majd harcra készen fordult támadói felé. Mennydörgős szavakkal ostorozta embereit, kik ettől inkább megkerült juhokká váltak, mintsem ütőképes csapatá.

– Fegyverbe, teveszomorító ebfiak!

A férfiakban a virtus igencsak gyenge lábakon dülöngélt. Nyelvükön ezer és egy szitok hevert. Ezt tapasztalván Tárík főtt a dühtől. Indulatai egy ökölcsapásban törtek ki első embere, Abdullah kellően széles ábrázatán:

– Lódulj küzdeni, gyáva kutya!

Arra eszmélt, hogy köntösével együtt Nilufar lóg a hátán, mint egy visítózó bőregér:

– Nélküled egy tapodtat sem mozdulok! Egy tapodtat sem!

Tárík lekaparta magáról a leányzót, és két keze közé fogta almaarcát:

– Hozd ki a sátorból a pénzesládikót! A forrásnál várj rám!

A lovasroham túlharsogta Tárík hangját. A rablóvezér elmetélte a feléje rontó paripa térdinát, annak gazdáját pedig még azelőtt a földhöz szegezte

kardjával, mielőtt az annyit mondhatott volna: „Allah akarata.” Undorodva köpött a hullára, s burnuszába törölte a pengét.

Mozaffar, a rendőrfőnök csapata úgy aratta le az útonállókat, mint a parasztok a búzát a Tigris folyó partján. Tárik szívében mégsem gyökerezett meg a félelem. Félreszökkent az arab telivér elől, melynek lovasa feléje csapott. Tárik belecsimpaszkodott a nyeregbe és a katona jobb combjába. Addig cibálta, míg mindketten a kavicsokra gurultak. A ló riadtan nyerítve toporgott felettük. Hátsó patája szétzúzta Tárik alkarját. Zengett az ég a rablóvezér üvöltéséről.

A katona tisztátalan baljában tör villant, és „alif” betűt rótt Tárik mellkasába, aki előtt hullámzó búcsúkendővé változott a világ.

– Nem könnyű Mozaffar életét kioltani! – hallotta a reszelős mormogást, majd Nilufar sikolyát.

Mielőtt Izrafil, a halál angyala megfújta volna a harsonáját fölötte, a leányt látta a sátorból kalimpálni kifelé. A teveszőr lángolva nyújtózkodott fölötte.

„Ilyen lenne a pokol?” – ezzel a gondolattal távozott evilágról Tárik, Khalil Fia, a Bagdad környéki pusztaság leghírhedtebb útonállója.

– harmadik –

A tusakodás helyszíne felett lángszárnyú óriásmadár vitorlázott. Karmaival megragadta Nilufart, és a pokol legmélyebb bugyrába ejtette.

A leány tüdejébe kénkö bűze fészkelte. Nyelve ormótlanul dagadt és dagadt hamis szavainak „jutalmaként”. Lábszárát tűzfogak csupasztították csontig, mint a haramiák a sült kecskecombot.

– Allah, kegyelmezz! – nyögte.

Hirtelen ránc dúlta kéz nyúlt feléje. A rableány szeme zavarosan forgott gödrében, miközben belecsimpaszkodott. Szíve csaknem átugrott a fehér gyolcs hálórúhán.

– Ne féld a poklot, leányom! – csikorgott a kéz fekete lepelbe burkolózott tulajdonosa üres ínnyel.

– ...Tauhidi néne?... – ismerte fel Nilufar a vajákos öregasszonyt, akinél gyermekkorában szolgált.

Tauhidi úgy tapogatta végig, mint egy rendkívül értékes portékát.

– Allahnak hála egy karcolás sem esett rajtad, Nilufar! – motyogta a vénység. Talán már arra készült, hogy új gazdája elé vigye.

– Tárik halott! – facsarta a csuklós sírás Nilufar hangszálait. – Allah küldjön romlást a gyilkosára, a savanyúképűre!

– Hogyan beszélsz a bagdadi rendőrfőnökről?! Hiszen az ő házában vagyunk! – csitította Tauhidi. – Ő mentette meg az életedet! Mozaffar Al-Dzsunajd a te jótevőd!

– A jótevőm? – Nilufar azt hitte, rosszul hall.

– Tárík haláláért csakis őt magát okolhatod! Az ostoba ujjat húzott Mozaffarral! Lettél volna annak a szárnak felesége, hogy cipelhesd a málháját?!

Nilufar kirentott az ágyból. Szörnyű átkozódással indult „Mozaffart ölni” a kezében egy párnával:

– Most jött el az utolsó órád, gazfickó! – folyton csak ezt rikácsolta.

Az öregasszony hét teve erejével húzta vissza az ajtótól, aztán egy csattanós nyaklevessel a szoba közepére penderítette. Nilufar nyelvét elvitték a dzsinnek és a döbbenet.

– Nézz körül, gondolkozz! Allah miért vezérelt ebbe a házba?

Nilufar a bőrén érezte a selymek zöldjét és a gránátalmák pirosát. Kileste, hogy két eunuch őrzi a női lakrész nyugalmát. Hallgatózott. A strázsák a ház úrnőiről locsogtak, kik igen házsártos fehérszemélyek lehettek.

Aztán Nilufar szemügyre vette a kertet az ablaktábla áttört mintáin keresztül. Rózsák fehér tengere hullámzott a szökőkút körül. Ott két asszony pörölt egymással. A rendőrfőnök feleségeinek tűntek csodásan hímzett ruháikban és ékszereikkel. A hennázott hajú toporzékolt. A másik – a lapos képű – a férfiak számára fenntartott lakrész felé mutogatott.

Nilufart elöntötte a vágy az oly nagyon áhított gazdagság látványától.

– Itt van a sorsod, leányom! – simított végig a tenyerén Tauhidi néne. – Ha okosan viseled magad, úrnő lehetsz és a bosszúd Táríkért is beteljesülhet!

Nilufar tűnődő félmosolyt öltött orcájára. Megfogta a fésűt, ami az asztalkán hevert, s kényeskedve rendezgette kócos fűrtjeit.

– negyedik –

Mozaffar az üres társalgóban járkált fel s alá. Szakállát és hegyes bajsztát bosszúság borzolta:

– Óh, Allah! Hová tettem az eszemet! *Egy* ajándék rabnő *két* feleségnek! Megint pörlekedés kavarja fel a ház csendjét!

A nyitott ablak a belső udvarra tátogott, fehér rózsák hullámzó tengerére, melyek az öreg kertésznek bólogattak öntözésért.

– *Egy* feleségnek *egy fél* szolga? – elképzelni sem tudta, Nilufar miért erősködött, hogy „félbevágván kíván leledzeni” két úrnő között. – Bolond ez a leány! S én is, hogy a rimánkodásától megenyhültem! Maszúd!

Az eunuch hanyatt-homlok ugrott Mozaffar parancsára. A márványpadló csak döngött kövér, fekete teste alatt. Tar koponyája és összenőtt szemöldöke hamarost meg is csókolta Mozaffar saruit:

– Szolgálatozdra, gazdám!

– Kísérd Nilufart az úrnői elé!

Így csöppent a rableány az ékszeres dobozhoz hasonlatos lakrészbe. Máris minden egyes zugát birtokolta volna. Ám, egyelőre, szolgáló lévén alázatosan viselte magát. Félénk szavaival és szemérmességtől piros orcájával megbabonázta Maszúdot. Az eunuch úgy fecsegte ki a birtok titkait, hogy észre sem vette.

– Nem félek, Maszúd. Tudom, hogy *rád* számíthatok! – mondta Nilufar gyermetegre gyúrt vonásokkal.

Nilufar illendően köszöntötte Faridát és Rabíjját, kik most legkedvesebb barátai voltak.

– Nilufar Medinából! – kuncogott a vörös hajú. – Farida vagyok. Az első feleség. Ennélfogva az én óhajaim az első.

A rableánynak torkára forrott a beszéd. A második feleség, Rabíjja úgy vonta magához, mintha cinkosok lettek volna valamely bűnben:

– Amikor a tevét issza a víz! Azaz?

– So...soha – dadogta Nilufar.

– Jó leány! – dicsérte Rabíjja, majd tovább köszörülte a nyelvét Faridán.

– Mily szégyen, ha egy asszony jobban szereti a tükrét, mint a férjét!

– Nem azért mentem hozzá Mozaffarhoz, hogy mocskos edényeket súroljak! – emelte az orrát Farida a perzsa hegyek magasába, miközben kitépte Nilufart Rabíjja öleléséből. Maszúd és a rableány elszörnyedve pislogtak egymásra.

– Rabíjjánál irigyebb és fakóbb nőt nem hordott hátán a sivatag! Azért rostokol naphosszat a konyhában, hogy bájitalt keverjen a férjemnek! Másképpen nem tudja felkelteni a vágyát!

– Rágalmazol? Lássuk a tanúid! – folytatta immáron rikácsolva, miközben lábfejevel szinte átszúrta a szőnyeget, amin eddig heverésztek és falatoztak.

Faridát olyannyira mulattatta ez a kitörés, hogy tapsikolni kezdett.

– A konyhai cseléd fog ítélkezni Allah helyett!

Nilufar gyíkként siklott ki a két egymásnak támadó nő közül. Maszúd izmos háta mögött keresett menedéket tökéletesen mímelt bömböléssel:

– Úrnőim ölik egymást!

– Csend legyen, megátalkodott asszonynép! – csördített oda Maszúd mindegyiknek egy kicsi, ám annál csípősebb teveösztkével, mire Nilufar kövér, szánakozó könnycseppekkel lakatta jól a szája sarkában megbúvó kárörömöt.